

АЛИС КЕЛЕН

Всичко,
което сме
заедно

Превод от испански език
Ния Спасова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Todo lo que somos juntos*

Copyright © Alice Kellen, 2019.

All rights reserved.

Превод Ния Спасова

© Егмонт България, 2021

Редактор Ваня Ангелова

Коректор Тания Симеонова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2655-5

*На Елена, Дуния и Лорена:
Благодаря ви, че бяхте с мен в това пътешествие.*

На всички е известно:
Когато ти разбият сърцето на хиляда парченца
и се наведеш, за да започнеш да ги събираш,
остават само деветстотин деветнадесет
и девет късчета.

КРИС ПУЕЙО,
Тук вътре винаги вали

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Във всичките ми романи има песни, съпровождащи много от сцените, които остават върху хартията. Музиката е вдъхновение. В този случай е нещо повече. Обвивката на някои моменти, нишката, която води полека героите. Може да намерите пълния списък с песни, които слушах, докато пишех романа, но ако ви допада поканата ми, елате да чуете някои от най-важните, които маркираха историята. В глава 50 – TOO YOUNG TO BURN. В глава 48 – LET IT BE. И в епилога – TWIST AND SHOUT.

ПРОЛОГ

Страхувах се, че линията, разделяща омразата от любовта, е толкова фина и едва доловима, че може да отидеш от единия до другия край само с един скок. Аз го обичах... желях го дълбоко в себе си, с очите си, със сърцето си, цялото ми тяло откликваше на неговата близост. Но друга част от мен също така го мразеше. Мразеше го заради спомените, заради думите, никога неизречени, заради гнева, прошката, която бях неспособна да му дам открито, колкото и да ми се искаше да го направя. Щом го погледнех, виждах черното, червеното, едно дремещо пурпурно... Емоциите преливаха. А тези хаотични чувства към него ми причиняваха болка, защото Аксел беше част от мен. Винаги щеше да бъде. Въпреки всичко.

НОЕМВРИ

(ПРОЛЕТ. АВСТРАЛИЯ)

1
—
ЛИА

Все още стоях със затворени очи, когато усетих устните му да се плъзгат по извивката на рамото ми, преди да слязат още малко и да оставят следи от целувки около пъпа ми; сладки и деликатни целувки, от тези, които те карат да настръхваш. Усмихнах се. И после усмивката ми изчезна, когато усетих топлия му дъх близо до ребрата ми. Така близо до него – до думите, които един ден Аксел изписа с пръстите си по кожата ми, онова LET IT BE, което е татуирано там.

Раздвижих се неспокойно, преди да отворя очи. Сложих ръка на бузата му и го придърпах, докато устата му не срещна моята. Завладя ме усещане за покой. Свалихме дрехите си тихо в спокойна и слънчева съботна утрин.

Преглътнах, когато проникна в мен. Бавно. Дълбоко. Лесно. Извих гръб, имах нужда от повече, от онзи финален, твърд и наситен тласък. Не го получих. Пуснах ръката си между нас и се погалих. Свършихме едновременно. Аз дишах учестено. Той стенеше името ми.

Отмести се настрана и аз останах да гледам белия и гладък таван на стаята. Не мина много време и се надигнах от леглото, а той ме хвана за китката.

– Тръгваш ли? – Гласът му беше нежен.

– Да, имам много работи за вършене.

Станах бързо и отидох боса до стола, където бях

оставила дрехите си предишната вечер. Докато се обличах, Ландън ме гледаше. Все още лежеше в чаршафите, с ръце зад врата. Наместих тънкия колан на полата си, преди да си сложа потника през главата. Сложих на рамо чантата, която брат ми ми подари за Коледа, и връзах косата си на опашка, докато отивах към вратата.

– Хей, почакай. Целувка, преди да си тръгнеш, нали?

Приблжих се до леглото с усмивка и се наведох, за да го целуна. Погали ме по бузата нежно и въздъхна, доволен.

– Ще се видим ли довечера? – попита.

– Не мога, ще съм в ателието до късно.

– Но нали е събота – настоя той. – Хайде, Лиа.

– Съжалявам. Да вечеряме утре?

– Добре.

– Ще ти се обадя.

Слязох по стълбите на сградата. Светлината на деня ме посрещна плахо под сивото небе. Извадих слушалките си от чантата, докато вървях, взех една близалка и я сложих в устата си. Пресякох тичешком по пешеходната пътека тъкмо когато светофарът щеше да светне червено, и минах през парка, осеян с цветя, направо към моето ателие.

Всъщност не беше мое, не напълно.

Но бях работила здраво през годините в университета, за да получа стипендия, която да ми позволява да имам малко пространство само за мен.

Когато пристигнах, ме лъхна миризмата на боя, попила във всичко. Оставих вещите си на кръглия фотьойл и взех престилката, която висеше зад вратата. Докато си я връзвах, се приближих към картината, заемаща централно място в старата мансарда.

Стреснах се, докато наблюдавах деликатните ли-

нии на извивките на вълните, пръските пяна и пьстроцветната светлина на слънцето, която сякаш се плъзгаше по платното. Хванах дървената палитра и забърках няколко цвята, докато гледах крадешком платното, което сякаш ме предизвикваше по странен начин. Вдигнах четката и забелязах, че ръката ми затрепера, когато спомените се отрициха. Стомахът ми се сви. Спомних за нощта, в която трябваше да стигна тичешком до ателието, изпитвайки нужда да нарисувам онзи така добре познат участък от плажа, който не бях посещавала вече три години.

Три години без тази част от морето, така различно от всичко останало. Три години, през които се бях променила много.

Три години, без да го видя. Три години без Аксел.

Плъзнах се по стената на вълната под нежното слънце на утрото, преди да пропадна във водата. Затворих очи, докато потъвах, и шумът от външния свят се отдалечи. Плувах нагоре, когато забелязах, че се задушавам. С усилие успях да се хвана за сърфа. Поех дълбоко дъх. Отново и отново. Но нито една от тези глътки въздух не ме изпълваше отвътре. Останах там, носейки се в самотата на моето море, съзерцавайки следите от пяната и пъстрата светлина, която блещукаше между вълните, питайки се кога ли пак ще дишам.

Цяла седмица работих без почивка. Понякога се плаших, като си помислех, че дори не беше работа, ами по-скоро нужда, или смесица от двете неща. Рисуването беше смисълът в живота ми, причината, заради която се задържах на крака, силна, изпълнена с неща, които да пресъздам и преобърна. Помня деня, в който Аксел ме попита как го правя. Отговорих му, че не знам, че просто го правя. Ако ми беше задал този въпрос по-късно, нямаше да отговоря по същия начин. Щях да му призная, че това беше портал за бягство. Всичко, което не умеех да изразя с думи, го предавах в цветове, форми и текстури. Че беше моят начин, само моят, различен от всичко друго в света.

Ако не беше рожденият ми ден онази вечер, щях да остана да работя в малката мансарда до сутринта, както правех често през уикендите. Приятелите ми от университета обаче се бяха наели да ми организират празненство и нямаше как да не отида. Облякох се, докато си припомнях обаждането на Блеър преди няколко часа, за да ме поздрави. Между другото каза, че бебето, което чакаха с Кевин, щеше да е момченце. Несъмнено това беше най-добрият подарък, който можех да получа.

Отидох до огледалото, за да си сплета плитка. Косата ми беше толкова дълга, че вече почти не я оставях пусната. На няколко пъти мислех да я отрежа, но

тя ми напомняше за дните, в които ходех боса и живеех в една отдалечена от целия свят къща. Моментите, в които не се притеснявах особено дали ще се среща, или не. Дори и в това се бях променила. Начинът, по който се обличах по-внимателно. Опитвах се да се контролирам, когато усещах в себе си някакъв импулс, защото се бях научила, че поривите невинни водят по най-правилните пътища. Стараех се да съм по-спокойна, да мисля за нещата, преди да се пусна в нищото, и да преценявам последствията.

Телефонът звънна отново. Както винаги, сърцето ми сякаш щеше да изхвъркне, като видях на дисплея името Джорджия Нгуен. Поех си дъх, преди да вдигна.

– Честит рожден ден, слънчице! – възкликна тя. – Вече на двадесет и три. Не мога да повярвам колко бързо минава времето! Сякаш беше вчера, когато те взимах на ръце и те разхождах из градината, за да спреш да плачеш.

Седнах на края на леглото и се усмихнах.

– Благодаря, че се обади. Как сте вие?

– Тъкмо ще се качваме на самолета, чакаме да ни качат на борда. – Закикоти се като дете, изглежда, съпругът ѝ я гъделичкаше, за да ѝ вземе телефона. – Не ми досаждай, Даниел, сега ти я давам! Казвах ти, слънчице, че сме на летището в Сан Франциско и след час излитаме за Пунта Кана.

– Какъв маршрут само! Завиждам ви.

– Ще ти се обадя скоро, за да си говорим на спокойствие и без прекъсвания.

– Не се притеснявай, дай да чуя Даниел.

– Честит рожден ден, Ли! – възкликна веднага той. – Ще празнуваш ли с колегите? Да си прекарате добре. Наслаждавай се.

– Благодаря, Даниел. Ще се опитам.

Затворих и няколко секунди гледах с носталгия екрана на телефона, мислейки си за всички поздравления, които бях получила в този ден... и също за тези, които не бях.

Глупаво беше. Също като моментите, които понякога ме връхлитаха, защото в крайна сметка споменът за хората се спотайва в на пръв поглед незначителните детайли. Всъщност обаче точно те се оказват с най-истинско значение. Аксел винаги е имал важно присъствие на рождените ми дни. Единственият, когото исках да видя на празника. Човекът, който ми правеше най-хубавите подаръци. Този, който беше част от желанията, които си пожелавах при духването на свещичките още от малка.

Имах усещането, че оттогава беше минала вечност...

Погледнах отново телефона. Не знам какво очаквах, не позвъня.

Въздъгнах дълбоко и се изправих, за да се приближа до издълженото огледало, подпряно на стената, на точно същото място, където го беше сложил Оливър преди три години, когато го купих импулсивно от един магазин до къщи.

Пипах разсеяно края на плитката, без да спирам да гледам отражението си. „Всичко ще е наред“, повторих си повече по навик, отколкото заради нещо друго. „Ще бъде.“

Вече се беше стъмнило, когато излязох на улицата, за да отида пеша до ресторанта, където имахме среща. Едва направих няколко крачки и той се появи.

– Какво правиш тук? – засмях се.

– Исках да те придружа. – Ландън ми подаде розата, която държеше, преди да ме целуне бавно.

Погледнах цветето, когато се отдръпна. Погалих листенцата в аленочервено. Поднесох я под носа си,

за да я помириша, преди да закрачим в тишината.

– Разкажи ми какво прави днес, спорен ли беше денят ти?

– Да, почти ще завърша картината... – Преглътнах, когато си спомних за онзи къс море, толкова мое, толкова наше, и отърсих глава. – Не искам да ти дотягам. Разкажи ми за себе си.

Ландън ми сподели в детайли как е минала седмицата му и колко много работа е имал по проекта, който разработваше за завършване на предприемаческата си специалност. Как е нямал търпение да ме види през последните три дни, в които не намерихме сободно време за нас, колко съм красива тази вечер...

Забавихме крачка, когато видяхме ресторанта.

– Надявам се да харесаш празненството ти без изненада – пошегува се той, после стана сериозен. – Всички дойдоха. Понякога, когато се затваряш в себе си на онова таванче, се притеснявам за теб, Лиа. Искам да се насладиш на тази вечер.

Стреснах се от думите му и го прегърнах силно. Обещах му, че ще го направя.

Усмивка мина по лицето ми, щом прекосих прага на ресторанта и видях приятелите ни да се изправят на масата в дъното, докато пееха „Честит рожден ден“. Получих прегръдки и целувки, преди да седна при тях. Бяха дошли почти всички хора, които бяха част от живота ми в Бризбейн: някои колеги, Морган и Люси, момичетата, с които се запознах през първия месец от настаняването ми и с които сме неразделни оттогава. Те първи ми подариха подаръка си. Махнах опаковката внимателно. Не изпитвах нетърпението, което преди ме завладяваше. Махнах тиксото с нокът и сгънах хартията, преди да благодаря, когато видях материалите за рисуване и инструментите, от които знаеха, че се нуждая.

– Невероятни сте и не трябваше да...
– Няма нужда да плачеш! – провикна се Морган веднага.

– Но аз нямаше да...

– Познаваме те – отряза ме Люси. Започнах да се смея, когато видях изражението ѝ.

– Добре, никакви сълзи, само забавление! – Отправих поглед към Ландън, който се усмихваше доволен и ми намигна от другият край на масата.

Когато празненството приключи, беше вече почти се развиделило. Бях пила повече от разумното, като се има предвид, че брат ми Оливър щеше да дойде да ме види на следващия ден. Но това нямаше значение. Защото под светлините на заведението, където отидохме да пием по нещо, се чувствах добре. Бях щастлива, обгърната от прегръдките на Ландън и смеха на приятелките ми. Спрях да мисля за тези, които вече ги нямаше, за дрезгавия глас на Аксел, с който ме поздравяваше. За подаръка, който ми направи сякаш в паралелна вселена, където вярвахме, че никога няма да се отдалечим един от друг.

Известно време се опитвах да го разбера, но... животът продължаваше. Аксел не се оказа пътят, само началото на една пътека, която извървахме заедно, ръка за ръка, преди той да реши да се отклони.

Легнах в леглото, замаяна, стаята сякаш се въртеше около мен. Прегърнах възглавницата. Имаше периоди, в които рядко мислех за Аксел, заета с лекциите, часовете, които прекарвах в студиото, и когато бях с Ландън или момичетата, но после той винаги се връщаше. Той. Това усещане, че е под кожата ми все повече ми тежеше. Спомените, които се събуждаха в най-неочаквания момент. Когато зърна някой непознат с цигара между палеца и показалеца, от аромата на чай, от някоя песен, от някой глупав жест... от ка-

къвто и да е случаен детайл.

Спомних си какво държах в първото чекмедже на шкафчето ми, но сдържах желанието си да го отворя и да взема предмета, който бях купила от един панаир, малко след като пристигнахме в Бризбейн.

Затворих и стиснах силно очи. Всичко продължаваше да се върти. Попитах се какво ли правеше в този момент...

Хвърлих последен поглед на галерията, преди да изляза и да се върна вкъщи. Прибрах се пеша, защото никога не бързах да се върна, никой не ме чакаше.

Онзи ден се бях объркал.

Оливър седеше на стъпалата пред вратата.

По някаква причина ме трогна по същия начин, както първия път, преди четири месеца, когато го видях. Защото не го очаквах, разбира се, и защото... по дяволите, защото останах без дъх, щом си дадох сметка колко много ми беше липсвал през годините, в които го нямаше.

Така че Оливър се върна в живота ми един ден, изневиделица, така както си беше тръгнал.

Стоях вцепенен, отне ми няколко секунди да се убедя, че беше реален; беше същият, все едно нищо не се беше променило. Отправи ми сдържан поглед. Когато отвори вратата на дома ми и го попитах дали иска да влезе, не каза нищо, просто ме последва вътре. Подадох му бира и излязохме на терасата да изпушим по една цигара в тишина. Не знам колко време стояхме там, дали часове, или само двадесетина минути, бях толкова изгубен в мислите си, че дори не забелязвах какво става. Знам само, че когато се изправи, ме прегърна силно и с обич едновременно, всичко накуп, и после си тръгна, без да се сбогува.

Това се повтори още няколко пъти. Появата му, из-

ненадваща, пред къщи. Бях наясно, че се отбиваше, когато идваше да види сестра си в Бризбейн; опитваше се да прекара известно време със семейството ми. През трите години, които изминаха след последния път, в който се видяхме, беше идвал, без да си направи труда да дойде да ме поздрави. Мина доста дълго време оттогава, не разбрах какво го беше накарало да си промени мнението и да почука на вратата ми. Тогава не го попитах. Нито някога проговорихме за Лиа. Сключихме мълчаливо примирие помежду си, без да имаше нужда да назоваваме правилата, защото и двамата знаехме какви са. И станахме отново приятели. Но беше... различно приятелство, защото, когато нещо се случило и се съедини отново, никога не пасва перфектно така, както е било, ами се появяват пукнатини и разминаващи се краища.

– Не знаех, че ще идваш – казах на четвъртия път, когато ме навести.

– И аз. – Последва ме, когато влязох в къщата. – Същност нямам почивни дни, но успях да се сменя в последния момент...

Рожденият ден на Лиа. Мамка му. Затворих очи.

– Бира? – прекъснах го.

– Ледена. Егати жегата.

– Нормално, с тези дрехи, дето си облякъл.

– Така е, като не живееш като отшелник.

Поклатих глава, като хвърлих още един поглед на тъмните панталони и ризата му, с която сигурно му беше топло, дори когато беше навил ръкавите ѝ.

– Всичко наред ли е, Оливър?

Излязохме на терасата.

– Да, как върви при теб с галерията?

– Не се оплаквам. Забавно е. Различно.

Измина малко повече от година, откакто започнах да работя в онази малка галерия в Байрън Бей,

където някога отдавна исках да изложа творбите си. И която беше свързана с едно обещание. Но не приех работата заради това, по-скоро го реших, защото... не намерих причина да откажа. Нямаше много какво да правя. Бях отегчен. Тишината понякога ми се струваше прекалено мъчителна. Помислих, че ще ми се отрази добре да наминавам понякога, за да помагам, без работно време.

Не сбърках. Беше едно от малкото правилни решения, които бях взел в последно време. Продължавах да рисувам, но бях по-взискателен с поръчките, които приемах.

Основното изискване за една галерия да функционира правилно, е да има ясен и стабилен проект. Аз се бях заел да го начертая, да избира какъв тип творби и художници ще промотираме – нещо, което беше в същността си основната работа, която поддържаше този бизнес. Собственикът – Ханс – беше бизнесмен, който се появяваше много рядко и ми даваше свободата да правя или да не правя нещата, по мое усмотрение. Винаги бях подкрепян в управлението от Сам, която работеше на пълен работен ден.

Първите няколко месеца бяха тежки, но накрая имахме по-ясен, последователен и съгласуван каталог благодарение на връзките, които установихме между стиловете на художниците, представяни от нас. Аз се наемах със задачата да ги намирам, да ги убеждавам да станат част от проекта ни, да ги въодушевя да покажат първата си изложба в Байрън Бей. После Сам се заемаше с поддържането на по-тясна връзка с тях. На нея ѝ се отдаваше тази част, обикновено смятана от галеристите за „поезията на тяхната работа“. Това вероятно се дължеше на факта, че беше приятна жена, майка на трима синове, притежаваща безкрайно спокойствие. Най-важното – беше способна да издър-

жи егото на всеки надменен художник. Нещо, което аз не бях в състояние да толерирам. Знаех каква магия носеше този процес за Сам: да вижда как израстват най-младите обещаващи творци, на които се доверявахме, да е в ежедневен контакт с художниците и най-вече да посещава ателиетата им.

На мен все още ми беше трудно да се отдам напълно. Имаше нещо... нещо, което ме спираше.

– С колко художници се занимаваш в момента?

Оливър ме гледаше с любопитство, докато си играеше с ръба на етикета върху бирената бутилка.

– Аз? – повдигнах вежди. – С няколко.

– Знаеш за какво говоря.

– Сам се занимава с тях. Аз само ги намирам и ги привличам в галерията.

Стояхме мълчаливо, докато слънцето се спускаше зад хоризонта. Връщането на Оливър в живота ми ме изпълваше с фалшивото усещане за нормалност. Разбира се, всичко се беше променило. А може би аз бях много по-различен от времето в университета, когато бяхме неразделни. Той все още беше един от хората, които ценя най-много, но имах усещането, че малко по малко бяхме построили стена между нас.

Дори по-лошо. Говорихме през нея. Правехме го още преди връзката ми със сестра му. Знаехме със сигурност, че другият те слуша и се съгласява, но не те разбира напълно не защото не иска, а защото не може. Мразех да усещам витаещото във въздуха неразбиране, когато разговаряме. То ми напомняше, че е единственият човек, който беше нахлул в сърцето ми. Слой по слой, парче по парче. Момиче с вкус на ягода, което толкова много ми липсваше...